

D ů v o d y:

Názor kárné rady, že obviněný, veda na příkaz svého mandanta proti firmě B. a K. exekuci pro porto a pro doručné ve výši 1 Kč 50 h, jednal úplně správně a v mezích svého práva a svých povinností, není správným, neboť nejde o otázku, zda byl obviněný oprávněn vésti pro tak nepatrný peníz exekuci, nýbrž o otázku, zda je jednání obviněného slučitelné se ctí a vážností stavu advokátského. V této příčině nelze přehlédnouti, že obviněný věděl, že firma, na níž nepatrný poplatek 1 Kč 50 h vymáhal, je bohatá. Ježto pak z jejího dopisu ze dne 28. července 1926 musel seznati, že zaslaným penízem chce a je ochotna vyrovnati celý svůj závazek, proti ní jeho klientovi náležející, bylo jeho povinností jako advokáta dbalého cti a vážnosti stavu, když shledal, že zaslaným mu penízem není závazek firmy B. a K. úplně vyrovnán a že se tak stalo zřejmě neúmyslně, by firmu na tuto skutečnost před nastoupením cesty exekuční upozornil, ježto právem mohl očekávati, že firma dobrovolně mu zaplatí tak nepatrný peníz i s případnými útratami jeho soukromého upozornění. Neučinil tak a nastoupiv ihned cestu exekuční, prohřešil se proti své povinnosti v § 10 odst. druhý advokátního řádu stanovené, neboť advokát dbalý cti a vážnosti stavu musí své jednání zaříditi tak, by nevzniklo ani zdání, že není bezvadným. Příkaz jeho strany, by proti firmě B. a K. bezohledně zakročil exekuční cestou, nemůže ho omluviti, ježto podle zjištěného stavu věci neměl k exekučnímu zakročení důvodu, dokud firmu na její omyl, pokud se týče na nedopatření při výpočtu dlužné částky (opomenutí, spočívající v tom, že nebyl připočítán doručovací poplatek, na který snad firma, zasílajíc peníze, nemyslí) neupozornil a se nepřesvědčil, že firma není ochotna, tento omyl dobrovolně napravit, jak to vyžadovala poctivost a víra v obchodním styku obvyklá. Okolnost, že obviněný exekuční útraty 26 Kč dne 23. prosince 1926 — tedy v době, kdy již proti němu bylo vedeno kárné řízení — věnoval dobročinným účelům, nemůže ho omlouvat. Tvrdil-li obviněný při odvolacím přelíčení, že se před podáním exekučního návrhu ptal celé řady advokátů v M. O., zda má vésti na doručovací poplatek exekuci, a že se teprve, když ho všichni ujišťovali, že sami již také podali podobné návrhy, odhodlal k onomu kroku, ocitá se v příkrém rozporu se svou obhajobou při kárném přelíčení, kde udal, že exekuční žádost byla podána jeho solicítátorem Františkem R-em, na příkaz daný klientem solicítátorovi, — a že on, obviněný, o podání žádosti nevěděl; nelze proto již z tohoto důvodu jeho nové obhajobě uvěřiti. Bylo proto oprávněnému odvolání zástupce advokátní komory vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 38 dis.

Porušení cti a vážnosti stavu (§ 10 adv. ř.), nepředložil-li advokát v zavedeném proti němu řízení o přísězné seznání (§§ 47—49 ex. ř.)

seznam jmění a odepřel složití přísahu, ač pro to neuvedl důvodné příčiny, a nechal dojít na vazbu.

(Rozh. ze dne 16. září 1927, Ds II 6/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezů kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 5. března 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Ohlášenému, avšak neprovedenému odvolání obviněného nebylo lze vyhověti. Napadený nález správně doličuje a nutno mu v tom přisvědčiti, že obviněný tím, že v zavedeném proti němu řízení o přisežné seznání (§§ 47—49 ex. ř.) nepředložil seznamu jmění a odepřel složití přísahu, ač pro to neuvedl důvodné příčiny a příčiny takové odnikud seznati nelze, porušil čest a vážnost stavu (§ 10 advokátního řádu), ježto tímto svým jednáním proti právu znesnadňoval, pokud se týče zne-možňoval svým věřitelům dosíci uspokojení jim přiznaných pohledávek a přivodil, že bylo exekučním soudem usneseno uvaliti na něho vazbu, kteráž jest obecně pokládána za něco nečestného. Výrok kárného nálezů o vině jest tedy odůvodněn.

Čís. 39 dis.

I v kárném řízení advokátů platí zásada obžalovací potud, že obviněný nemůže býti beze svého souhlasu odsouzen pro čin, který nebyl předmětem odkazovacího usnesení, avšak kárná rada není při svém konečném rozhodnutí vázána právním posouzením, projeveným v důvodech odkazovacího usnesení. Pánem obžaloby je kárná rada, nikoliv zástupce komory.

Provozování advokacie na jiném místě bez dřívějšího ohlášení advokátní komoře jest kárným přečinem; nezáleží na tom, zda se pokračuje v provozování advokacie také v bydlíšti oznámeném komoře, ani, že ono provozování v místě neohlášeném mělo ráz pouhých úředních dnů.

Jest stavovskou povinností advokáta, dbáti příkazů výboru advokátní komory a projevovati mu přiměřenou úctu.

Nezřízená reklama vyvěšením návěstních tabulí na hostincích.

(Rozh. ze dne 4. října 1927, Ds I 3/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl v neveřejném sedění odvolání obviněného z nálezů kárné rady